

Sygn. akt V KK 475/21

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stęпка

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2021 r.

na posiedzeniu bez udziału stron

w sprawie W. G. C.

wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 27 stycznia 2021 r., sygn. akt II AKa (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w L.

z dnia 14 czerwca 2019 r., sygn. akt III K (...),

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*,

p o s t a n o w i ł

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Obrońca uzasadniając wniosek o wstrzymanie wykonania w/w orzeczenia podniósł – „istnieją poważne przesłanki do uznania, że w sprawie doszło do uchybienia określonego w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez wydanie zaskarżonego orzeczenia przez sąd nienależycie obsadzony (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.), co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą, braną pod uwagę z urzędu. Co w kontekście okresu kary, którą skazany powinien odbyć może sprawić kontrolę kasacyjną wyroku iluzoryczną”. Wskazał obrońca, że wyrok Sądu Apelacyjnego został wydany przez sąd w trzyosobowym składzie, w tym przez sędziego J. G., który na urząd sędziego Sądu Apelacyjnego w (...) został powołany przez Prezydenta w dniu 26

maja 2020 roku, na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa podjęty w dniu 18 października 2019 roku.

W obszernych rozważaniach obrońca wywodził, że brak niezależności Krajowej Rady Sądownictwa od władzy ustawodawczej i wykonawczej został stwierdzony stosownymi orzeczeniami Sądu Najwyższego - Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych orzekającego w sprawach, w związku z którymi wydano wyrok TSUE z dnia 19 listopada 2019 r. Nadto Sąd Najwyższy w składzie połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w uchwale z dnia 23 stycznia 2020 r. wyjaśnił, jak w tym przedmiocie należy pojmować nienależytą obsadę sądu w rozumieniu przepisu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wniosek złożony przez obrońcę skazanego W. C. nie zasługuje na uwzględnienie, jakkolwiek nie można wykluczyć, że w trakcie rozpoznania merytorycznego kasacji, Sąd Najwyższy uzna powyższe argumenty za trafne. W chwili obecnej jednak nie można przyjąć zaistnienia bezwzględnej podstawy odwoławczej bez przeprowadzenia pogłębionych rozważań prawnych i faktycznych.

Sąd Najwyższy w składzie połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w uchwale z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I-4110 – 1/20, stwierdził, że nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. albo sprzeczność składu sądu z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. może zachodzić także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw. Jednak warunkiem uznania takiej wadliwości nie może być sam fakt powołania sędziego do pełnienia urzędu na podstawie wniosku złożonego przez KRS w nowym, kwestionowanym konstytucyjnie składzie. Trzeba, aby wadliwość ta w realiach konkretnej sprawy prowadziła do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. W dalszej części uchwały Sąd Najwyższy podkreślił, że - w odniesieniu do sądów powszechnych i wojskowych - warunkiem

uznania takiej wadliwości nie może być sam fakt powołania sędziego do pełnienia urzędu na podstawie wniosku złożonego przez KRS w nowym składzie. Dla stwierdzenia czy nie wystąpiło uchybienie z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. konieczne jest dokonanie oceny zarówno stopnia ewentualnej wadliwości postępowania konkursowego z udziałem konkretnego sędziego, jak też okoliczności odnoszących się wprost do jego osoby, w kontekście spełnienia obiektywnych warunków postrzegania tego sędziego jako bezstronnego i niezawisłego (*por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 18 listopada 2020 r., IV KK 290/20, LEX nr 3144843; 22 grudnia 2020 r., IV KK 516/20, LEX nr 3096705*).

A zatem, nie przesądzając ostatecznie omawianej kwestii, należy stwierdzić, że przyjęcie na obecnym etapie postępowania bezwzględnej podstawy odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. byłoby przedwczesne. W tej sytuacji brak było podstaw do wstrzymania wykonania w/w orzeczenia, tym bardziej, że podniesione wprost w kasacji zarzuty nie jawią się na tyle jako „oczywiście zasadne”, by z tego powodu zastosować instytucję z art. 532 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.